

temperaverit, quando post resurrectionem suam cum Apostolis, & Discipulis familiariter versatus est. Potuisset autem nasci, & crescere, sicut potuit nasci, & crescere Adam in statu innocentiae; vel aliis modis, quos Deus novit, & homo nescit; ut ait P. Magnanus.

Ad XIII. Quavis gratia illa data fuisset per Christum, semper tamen fuisset minor illa, quae data est per Christum, & praesente Christo. Siquidem gratia data per Abrahamum in circumcisione, & per Moysen in lege, fuit etiam per Christum; & tamen non fuit illi aequalis, quae data est per Christum praesente Christo.

Ad XIV. Ex dictis in praecedentibus a nobis de Incarnationis necessitate, haec non fuit talis, ut non potuerit alio modo suppleri. Et quavis dici possit, quod non fuisset de condigno satisfactio, si alio modo suppleri potuisset; attamen nulla fuit necessitas, ut fuerit de condigno satisfactio, quia potuisset Deus eam alio modo peractam recipere, & acceptare; uti ex ibi dictis satis intelligitur.

Ad XV. distinguitur consequens: Ergo non potuisset decerni Incarnatio secundum circumstantiam carnis impassibilis; impassibilis ab intrinseco, transeat; impassibilis ab extrinseco, seu ex privilegio, vel ex lege, quae attemperasset partes compositi humani, ac qualitates, ut ajunt, ejusdem; negatur. Et hoc negari non potest, quia hanc eandem impassibilitatem habebat Adamus in statu innocentiae, & eam servasset, si non peccasset; ut ait Hennis.

Ad XVI. Distinguitur major; abstrahendo a carne passibili, & impassibili in actu primo; negatur; quia sic decrevisset ipsum passibilem, quia decrevisset hominem talem, qualis erat Adam in statu innocentiae, qui ex intrinsecis suis passibilis erat; abstrahendo a carne passibili, & impassibili in actu secundo; seu abstrahendo a de facto pateretur, nec ne; conceditur major. Sic distincta minori, negatur consequentia.

Ad XVII. Falsum est, quod decretum Dei, ut sit efficax, debeat semper respicere substantiam, & circumstantias pro eodem signo, ut nos loquimur. Etenim, etiam in hominibus potest quis habere intentionem efficacem donandi mille Amico suo, absque eo quod cogiter, si esse debeant in auro, an in argento, quando utriusque generis moneta in sua est potestate.

Ad XVIII. Non possunt intelligi verba illa de sapientia increata, ut in probationibus diximus; tum etiam, quia aliter eadem sapientia esset creata, & increata, increata, ut Adversarii supponunt; creata, quia ibi dicit de seipsa: *Dominus creavit me*; uti est septuaginta Interpretum versio.

Ad XIX. quod est argumentum Vasquez; dicimus cum Henno, quod sapientia in genere nihil est reale, & consequenter creari non potest; terminus enim creationis aliquid reale positivum esse debet: unde semper stat, quod sit sapientia non abstracta, sed concreta; non increata, sed creata.

Ad XX. quod est argumentum Contensonii pro prima parte, dicimus, quod tunc importaret primatum dignitatis, quando diceretur esse simpliciter ante colles, terram, fontes &c. At in eo loco dicitur fuisse factam, fuisse creatam, ante omnes colles, terram, fontes &c.: Ergo denotat prioritatem voluntatis, loquendo de intentione faciendi, & creandi. Pro secunda vero parte est argumentum Gonetii, & juxta ipsum, finis *qui*, seu *cujus* est illud bonum, quod appetitur, & *cujus* gratia ponuntur media; finis vero *cui* est illud bonum, cui, vel propter quod bonum illud appetitur. Infirmitas sumit medicinam; finis *cujus* illius sumptionis, est sanitas, quia illius causa sumitur medicina; finis *cui* est ipse infirmus, qui sibi vult sanitatem. Unde vult Gonetius, Christum esse finem *cujus* omnium creaturarum; quia est illud bonum, cuius gratia vult omnes creaturas; genus autem humanum, redimendum esse finem *cui*, quia illud est, cui tanquam utilis appetitur Christus. Haec ipse. Attamen a nobis negatur, genus humanum esse finem cui appetitur Christus simpliciter; quia Christus ut sic non habet rationem medicinae; sed est finis, cui appetitur Christus ut passibilis; & sic bene stat, quod quavis Christus ut passibilis sit posterior genere humano redimendo, sit tamen prior illo, si secundum substantiam consideretur. Haec ex Henno transcripsimus.

Dicimus IV. Christum de facto venisse ut passibilem ad delenda omnia peccata, principalis autem propter originale, quam propter actualia.

I. Probatur I. pars ex Scripturis. I. Joann. 1. *Sanguis Jesu Christi Filii ejus emundat nos ab omni peccato.* Ad Titum 2. *Dedit semetipsum pro nobis, ut nos redimeret ab omni*